Je sice pravda, že motiv záležející ve vůli pachatelově, aby »látku« požil sám, nezbavuje veškeré činnosti uvedené v § 19, odst. 1 cit. zák. trestnosti, neboť kdo, nejsa k tomu oprávněn, »látku« na př. vyrobí nebo z ciziny doveze, bude trestný bez ohledu na to, k jakému účelu tak činí, poněvadž se tím za všech okolností dotýká zájmu zákonem přímo chráněného, totiž zájmu vpředu naznačeného, aby bylo množství »látek«, jsoucí na území státu k disposici, omezeno na míru potřeby lékařské a vědecké. Že však s druhé strany není trestné pouhé přechovávání »látek« podle vůle držitelovy určených jen k vlastnímu požívání, plyne nejen z hořejších vývodů, nýbrž i ze zprávy výboru zahraničního a zdravotnického (tisk 1195 poslanecké sněmovny z roku 1937), kde se praví (str. 14), že osnova přejímá zásadu, že nešťastník postižený toxikomanií je především těžkým pacientem, jemuž nutno znemožniti přístup k »látkám« jeho vášně, a že proto trestnost neoprávněného získání »látky« s jeho strany bude především dána skutkovou povahou činu podle všeobecných ustanovení trestních. Vzhledem k tomu nemůže jíti o přechovávání ve smyslu § 19 cit. zák. u osoby, která si opatří neoprávněně omamnou látku a má ji u sebe (přechovává) výlučně za účelem vlastní spotřeby.

Ježto obžalovaný A. podle rozsudkových zjištění choval u sebe jen za účelem vlastní potřeby kokain, jejž koupil v tuzemsku od obžalovaného N., nelze podle toho, co předesláno, v činnosti obžalovaného A. spatřovati »přechovávání« omamné látky ve smyslu § 19, odst. 1 opiového zák., není proto rozsudek stižen zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř. a bylo proto zmateční stížnost státního zastupitelství podle § 288, odst. 1 tr. ř. jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 6303.

K § 49, odst. 1 a 4 tr. p.

Vyjadrenie poškodenej strany, že sa nepripojuje k trestnému pokračovaniu, obsahuje neodvolateľné zrieknutie sa práv súkromného žalobcu; poškodená už nemôže vystúpiť ako náhradný súkromný žalobca; je nerozhodné, že sa prejav stal v dobe, kedy zastupoval obžalobu ešte verejný žalobca.

(Rozh. zo dňa 12. decembra 1938, Zm III 513/38.)

Pozn. red.: Porovn. rozh. čís. 5192 Sb. n. s. tr.

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin sprenevery atď., odmietol zmätočnú sťažnosť poškodenej strany.

Dôvody:

Proti rozsudku odvolacieho súdu uplatňuje poškodená strana — mesto B. — zmätočnú sťažnosť čo do oslobodzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, a to dotyčne oboch obžalovaných A. a B.

Na hlavnom pojednávaní, konanom dňa 6. apríla 1936, prehlásil Dr. N., miestostarosta mesta B., ako zástupca poškodenej strany, že sa mesto k trestnému pokračovaniu nepripojuje.

Toto vyjadrenie obsahuje zrieknutie sa práva súkromného žalobcu. Po takom vyjadrení už nemôže poškodená strana ako náhradný súkromný žalobca vystúpiť, ponevádž upustením od súkromnej žaloby zanikajú podľa § 49, odst. 1 tr. p. práva súkromného žalobcu a podľa § 49, odst. 4 tr. p. nie je možné upustenie od súkromnej žaloby odvolať.

Účinok zrieknutia sa práv súkromného žalobcu nemení tá okolnosť, že poškodená strana toto vyjadrenie učinila v dobe, kedy obžalobu zastupoval ešte verejný žalobca.

Poškodená strana — mesto B. — nie je preto v tomto prípade už oprávnená k ohláseniu a prevedeniu zmätočnej sťažnosti a bola preto jej zmätočná sťažnosť v smysle § 434, odst. 3 tr. p. odmietnutá ako podaná osobou neoprávnenou.

Čís. 6304.

Aj dočasný učiteľ na štátnej ľudovej škole je orgánom vrchnosti a požíva ochrany podľa zák. čl. XL:1914.

Pojem »výkon povolania, ktorý je po práve« v smysle uved. zák.

(Rozh. zo dňa 12. decembra 1938, Zm IV 599/38.)

Dočasný učiteľ na štátnej ľudovej škole N. vyučoval raz v novembri odpoludnia v poslednej hodine podľa rozvrhu (od 16. do 17. hodiny) žiakov obojho pohlavia spevu v neosvetlenej učebni. Rodičia žiakov — medzi nimi osem obžalovaných — domnievajúc sa, že pri vyučovaní po tme môže dojsť mezi dospelejšími už detmi k neprístojnostiam, vnikli okolo 17. hodiny ešte pred skončením vyučovania do triedy, nadávajúc a vyhrážajúc učiteľovi samovoľne rozpustili deti a poslali ich domov a rovnakým chovaním vymáhali na učiteľovi, aby ani v budúcnosti nevyučoval deti, keď sa zotmí. Obžaloba spatrovala v čine obžalovaných zločin násilia proti členovi úradu podľa § 2, odst. 1 zák. čl. XL:1914. Súd prvej stolice sprostil obžalovaných podľa § 326, čís. 1 tr. p. obžaloby okrem iných dôvodov najmä preto, že obžalovaní vnikli do triedy a rozpustili deti vtedy, keď bol učiteľ deti už vyzval, aby sa pomodlily, takže tým bolo vraj vyučovanie, t. j. úradný úkon, už skončené a nemohlo byť tedy ďalším počínaním obžalovaných rušené. Odvolací súd naproti tomu uznal všetkých obžalovaných vinnými prečinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 1 zák. čl. XL:1914.

Najvyšší súd zmätočné sťažnosti obžalovaných zčasti odmietol, zčasti ich zamietol.